

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΡΟΦΥΛΛΙΔΗ

άποψη

Η διάλυση της δημόσιας διοίκησης

Η δημόσια διοίκηση της χώρας όζει. Ο μέσος Έλληνας νιώθει αδιά και μόνο στη σκέψη ότι θα έλθει σε επαφή με κάποια δημόσια υπηρεσία. Στα υψηλά κλιμάκια της δημόσιας διοίκησης υπάρχει καθεστώς γενικευμένης ευνοιοκρατίας. Τις υψηλές θέσεις δεν τις καταλαμβάνουν άνθρωποι με επιστημονική κατάρτιση και αποδεδειγμένο ήθος, που υφίστανται συστηματικό εσωτερικό έλεγχο, αλλά τυχάρπαστοι πολιτικοί φίλοι των εκάστοτε κρατούντων. Έτσι τα σκάνδαλα που εμφανίζονται και τα πολλά που αποκρύπτονται αντανακλούν την παθογένεια μιας δημόσιας διοίκησης που θυμίζει τριτοκοσμική και σε κάθε περίπτωση όχι προηγμένη χώρα.

Η σωστή δημόσια διοίκηση αποτελεί τον κινητήριο μοχλό για την ανάπτυξη και την ευνομία μιας χώρας.

Έχει σαφή οργάνωση, προσδιορισμό της δικαιοδοσίας κάθε υπαλλήλου, ιεραρχικό εσωτερικό έλεγχο, αλλά και ευελιξία και ταχύτητα λήψης αποφάσεων και δράσης. Τι από αυτά ισχύει στη σημερινή Ελλάδα;

Και το τελειότερο σύστημα, όμως, καλούνται τελικώς να το διαχειρισθούν άνθρωποι. Και αν στη χώρα μας τα κενά σε επίπεδο οργάνωσης είναι προφανή, η στελέχωση σε επίπεδο προσώπων είναι ανεπαρκέστατη: ελλείψεις προσωπικού όπου απαιτείται, πλεονάζον προσωπικό, κακοπληρωμένοι υπάλληλοι, περιβάλλον εργασίας απδιαστικό. Σε τέτοιες συνθήκες θα ήταν περίεργο να μην ανθούν η κακοδιαχείριση και η αρπαχτή.

Διατυπώνουν ορισμένοι την αφελή άποψη ότι η λειτουργία της ελεύθερης αγοράς θα αμβλύνει τα προβλήματα στην οργάνωση του κράτους. Είναι μια οικτρή πλάνη, που όσες χώρες την υιοθέτησαν, την πλήρωσαν ακριβά. Δεν έχει υπάρξει αναπτυγμένη χώρα χωρίς ισχυρή, άρτια στελεχωμένη, φερέγγυα και αποτελεσματική διοίκηση.

Το πελατειακό πολιτικό μας σύστημα θεώρησε τη δημόσια διοίκηση φέουδό του και τους διορισμούς μέσο πολιτικής επιβίωσης. Η νοοτροπία αυτή έχει πλέον διαποτίσει όλα τα στρώματα της κοινωνίας. Έτσι όποιος καταλαμβάνει και την πιο μικρή θέση έχει ως πρώτο μέλημά του το βόλεμα οικείων και μετέωρων, συχνά υπό συνθήκες νομιμοφάνειας και αγνώστιας συνηθέστατα την ουσιαστική νομιμότητα.

Όσοι υποσχέθηκαν επανίδρυση του κράτους και στην πορεία ανακάλυψαν τις ανάγκες των μεταρρυθμίσεων δεν μπορούν να εθελουφλούν μπροστά στην καθημερινή σήψη. Αντί για βαρύγδουπες διακήρυξεις, θα μπορούσαν τουλάχιστον να διαχειρισθούν σωστά και με τους κατάλληλους ανθρώπους τις ισχύουσες δομές.

Αυτό όμως προϋποθέτει αρμοδιότητες και σεβασμό στη δημόσια διοίκηση και άρα περιορισμό στις δυνατότητες παρεμβάσεων και διορισμών από τους πολιτικούς. Ποιοι έχουν τη γενναιότητα να το τολμήσουν;